

Tato psychologická novela Vám ve svých čtrnácti kapitolách poodhalí životní příběh mladé okouzující dívky a muže ve středních letech. Oba hledají svůj smysl, ale každý jiným způsobem. Hluboké životní otázky rozehrává nevšední pojetí, které spočívá v tom, že čtenář do děje pronikne díky pocitům hlavních představitelů, přičemž za nimi se odvíjí dějová linka. Do situace se vžije jak z pohledu ženy, tak muže.

Vnitřní monolog postav se odehrává prostřednictvím psaného projevu – deníku a dopisů. A tento odkaz minulosti se prolíná s přítomností, kdy je běh času znázorněn především ročními obdobími.

Na toto knižní jeviště v myslích čtenářů také za zvláštních okolností vstoupí třetí osoba, která však reálně nežije, pouze ve vzpomínkách.

Je zde znázorněn lidský úpadek, myšlenky, potýkání se s pocity křivdy a odpuštění. Odcizení dvou lidí a jejich síla, která jim pomůže překlenout minulost. V celém příběhu je prozrazené jediné jméno. A to jméno hlavní hrdinky. A její neobvyklé oči, jakoby tajně říkaly, že cosi skrývá...

„Minulost je pohlcována přítomností a přítomnost žije jen tím, že rodí budoucnost.“

Joyce James

1. Kapitola

Byly to ty oči. Ty, na které vzpomínal. Oči teskně tmavé chráněné clonou hustých řas s obočím vysoce klenutým a přibarvenými meruňkovými tvářemi v porcelánové pleti. Znal čertíky, kteří v nich laškovali, když po něčem toužila. Viděl je topit se v slzách. Ospalé i v záři světla večírku.

A vzpomínal si i na to, jak zářily, když byl jeho život mlhou a jak mu otevřely cestu vstříc světu. Daly mu štěstí, dala mu ho sama ona. A teď je sám.

Často na ni myslí. Na její magické oči, jejichž pohledy mu darovaly sílu a smysl pokračovat.

A na její úsměv, kterým ho přiměla k tomu, že dokázal udělat takřka cokoli...

A v opojné vůni šeráku začíná psát svou vzpomínku...

2. Kapitola

Jinovatka, která zastřela pestrou barvu trávy, byla patrná takřka všude. Neshrabané listí, kterým byla pokrytá celá zahrada, již před časem ztratilo své kouzlo pestrobarevnosti. Bylo suché, snad ve všech odstínech hnědé, s náhodnými bílými flíčky, které tvořily zmrzlé šupinky z vodních par.

Přes malé plastové okno bylo možno vidět tuto hnědo-zeleno-bílou zahradu s holými stromy a se zbytky nesklizené úrody.

Běh času však nelze zastavit... Plyne vše... Život se smyslem i bez něj.

Já žiji zde – za plastovým oknem. Na parapetu se nachází mandlovník a keramické sošky z dovolené, jako vzpomínky z dob, kdy jsem byl šťastný. Také obalené jinovatkou – nebo prachem?

Potkal jsem ji u kostela. Večer. Ve žluté a bílé záři pouličních lamp, hvězd a měsíce.

Já přemýšlel jsem o budoucnosti. I když scházely mi síly na jakýkoli počin. Spíše smysl příštích dní hledal jsem. A najednou se objevila ona. Prošla kolem božských stěn jako zázrak a já věděl, že to je posel. Že ona je tím, co hledám. Mé prosby byly vyslyšeny.

To vše jsem si uvědomil a ohlédl se za ní. Tmavé kadeře se jí vlnily ve studeném větru. Již jsem neváhal a zavolal na ni.

Otočila se a podruhé jsem spatřil tu krásnou tvář. Její podmanivé oči mne dočista omámily. Byly pro mne jasné, laskavé a plné slov. Slova, ve kterých jsem si toužil číst. Svůj úžas se mi podařilo skrýt. Přál jsem si znát její životní příběh. Kdo byla? Odkud přicházela?

V tu chvíli jsem netušil, že mi tyto mocné oči zanedlouho ukážou novou cestu životem...

Viděl jsem jenom je, ji... a nic kolem. V koloseu úsměvů, které prokládaly každý můj den, jsem začal bojovat se světem okolo.

Ač měla nejkrásnější oči a srdce, jaké jsem dosud poznal, byl to možná můj klam. Ona si toho všimla. A netrvalo dlouho to, kdy si jen vzala to, co mohla mít.

Toužil jsem je číst. Ale zjistil jsem, že to nedokážu...

3. Kapitola

Zase se probouzím. Můj život plyne bez hlubšího smyslu. Hodně jsem se zklamal.

Za malým oknem je bílo. Stopy však k domu nevedou. Téměř nevycházím ven. Jsem rád za svůj klid a soukromí.

Zrovna mám náladu opět usednout ke svému příběhu. Znovu jsem otevřel malý blok, kam jsem si poznamenal pár řádků. A moje myšlenky se opětovně mohou střetávat s ideály mé minulosti.

Byla to Řekyně. Svým apollónským půvabem si dokázala podmanit skutečně spoustu takových, jako jsem byl já. Srdečnost, která skrývala se v jejím nitru, byla takřka k neuvěření. Jako křehká a éterická bytost vlnila se vzduchem, když po špičkách v dávných dobách pobíhala tímto domem, bosá a zcela neslyšně. Její vlnité vlasy si při chůzi živě hrály se vzduchem, jako by stále byly naplněné energií středomořského slunce. Koketovaly kolem těch přenádherných očí. Síla jejího pohledu byla tou tajnou nemocnější zbraní.

Miloval jsem ji od prvního okamžiku. To dokáže uvěřit jen ten, kdo něco podobného zažil.

Měl jsem ženu, která mi zemřela. Stalo se to náhle a o to více to bolelo. Měla také tmavé a hodně hluboké oči, ale její příběh je jiný.

Ztratil jsem všechnu životní radost. Její ztrátu jsem těžce prožíval. Pohřbil jsem ji a myslel jsem, že už nikdy nebudu tak šťastný jako dříve. Proč zrovna ona, tak mladá a půvabná? Nechápal jsem to a přišlo mi nespravedlivé, proč staří lidé umírají v pečovatelských domech roky, trápí se a chtějí umřít. Jinde mladý život uhasne ve vteřině, který má vše před sebou a touží jenom žít? Toť filosofické otázky všude kolem nás. V mysli mi jich o podstatě života kolovalo od té doby nespočet.

Byl jsem ve stavu, kdy nevěděl jsem, co bude dál ani co dál chci. Moje tělo žilo skoro bez duše, každý večer chodívalo, přemýšlelo a hlavně vzpomínalo. Před očima mi stále ožívali nádherné chvíle, které jsme spolu zažili. Na nic jiného jsem nedokázal myslet. Jen na ni.

Vše bylo tak těžké a já se ani neptal, jestli bude lépe. A v té vnitřní beznaději jsem uviděl ji. Byla jako moje žena! Tolik mi ji připomněla, že kdyby má mysl nebyla přesvědčená o její ztrátě, šel bych za ní, zeptat se jí: „Kde jsi tak dlouho byla?“

Ale to jsem udělal stejně. Tím okamžikem byl celý můj melancholický svět jiný. Nevěřil jsem, že by se mohl objevit někdo... koho bych zase miloval a kdo by zaplnil tak hlubokou prázdnotu, o které jsem ani nevěděl, kde je její konec. A Karen mi dokázala pomoci. Byla jako paprsek, který ozářil celou mou duši, a od té chvíle bylo už všechno jiné.

Byl jsem jí za to vděčný a vážil jsem si každého projevu její náklonnosti. Každického okamžiku, který jsem s ní mohl prožít. Věděl jsem, jak rychle a nečekaně může být ztracen, zmařen a už nikdy nevrácen. Vše, co jsem vyčetl v jejích prosících očích, jsem jí splnil. Dělal jsem to pro ni... jen pro ni.

A nyní, když ji nemám, v novém bolestivém zapomenutí zkroušeně píši tyto řádky. Žiji život, se kterým nejsem vyrovnaný. Ale mám v sobě naději, že třeba v těchto řádcích najdu cestu, vždyť kde jinde je, než v našich myšlenkách?

Občas však pozoruji, že mezitím, co zvednu pero a dám ruku k papíru, chvěje se pod tíhou prožitků, ale jakmile začne psát, dokáže plynuleji a smířeneji vázat slovo se slovem.